GEORG BÜCHNER –

VOJCEK

GEORG BÜCHNER

VOJCEK

Překlad:	Ludvík Kundera
REŽIE:	**JOSEF JANÍK**
Výprava:	Marta Roszkopfová
Dramaturg:	Roman Císař
Scénická hudba:	Milan Báchorek
Choreografie:	Boris Slovák j. h.
Inspice:	Věra Šukalová
Suflérka:	Jiřina Čížková

SLAVNOSTNÍ PREMIÉRA
NA POČEST ČTYŘICÁTÉHO VÝROČÍ
ZALOŽENÍ DIVADLA PETRA BEZRUČE
22. LISTOPADU 1985

VOJCEK	VÍTĚZSLAV KRYŠKE
MARIE	JANA JANĚKOVÁ
HEJTMAN HOSPODSKÝ	MILOSLAV ČÍŽEK
DOKTOR STRÁŽNÍK	MILAN ŠULC
PLUKOVNÍ TAMBOR	PAVEL SKŘÍPAL
PODDŮSTOJNÍK STUDENT HOST	KOSTAS ZERDALOGLU
ONDŘEJ	VLADIMÍR ČAPKA
MARKÉTA ŽENA	VĚRA JANKŮ
PRINCIPÁL POUŤOVÝ VYVOLÁVAČ	OTAKAR PRAJZNER
ŽENA PRINCIPÁLOVÁ ŽENA HOST	MARIE VIKOVÁ
STAŘEC ŽID BLÁZEN	BOHUSLAV ČVANČARA
PRVNÍ TOVARYŠ STUDENT KŮŇ HOST	JAN MAZÁK
DRUHÝ TOVARYŠ STUDENT KŮŇ HOST	JIŘÍ OVEČKA
KATKA ŽENA	PETRA JINDROVÁ
BABIČKA	ALENA TOMÁNKOVÁ
DĚTI	EXTERNISTÉ
HUDEBNÍCI	ČLENOVÉ OPERNÍHO A OPERETNÍHO ORCHESTRU BDO

ŽIVOT A DÍLO GEORGA BÜCHNERA

Büchnerovo — ne zcela zachované dílo — je vlastně velmi skrovné svým rozsahem a bylo celé napsáno v rozmezí dvou let. Roku 1831 poslal Büchnerův otec — sám lékař, kdysi člen Napoleonovy gardy, nyní oddaný služebník hessenského velkovévody — svého osmnáctiletého syna, který počal na darmstadtském gymnáziu projevovat nadmíru samostatné smýšlení, do francouzského Štrasburku, aby tam při studiu medicíny zapomněl na svou přílišnou starost o politickou svobodu své vlasti. Büchner se tam však seznámil nejen se svou velkou láskou Vilemínou, ale — co je horší — i s revolučními idejemi své doby a dokonce — a to je vůbec nejhorší — se saint-simonovským socialismem. Když se musel za dva roky vrátit, aby dokončil studium ve vlasti na univerzitě v Giessenu — tak to předpisoval hessenský zákon: mít své „dušičky" pěkně pod dohledem . . . — pocítil dvojnásob těžce dusné ovzduší tohoto arcireakčního velkovévodství. Zakládá mezi kolegy tajný Spolek přátel lidských práv a roku 1834 se dokonce pokouší zburcovat k revoltě sedláky proslulým letákem POSEL HESSENSKÉHO VENKOVA. Nepodařilo se mu to, zato však následovalo pátrání policie, udání, zatčení a věznění přátel. Když se kruh začne stahovat k němu, rozhodne se prchnout do Štrasburku, aby unikl nelidským metodám hessenské policie, které dohnaly jeho zatčeného spolupracovníka, liberálně smýšlejícího faráře Weidinga, k sebevraždě. To je dramatické předtakt dvouletého období jeho literární činnosti. První dílo, drama DANTONOVA SMRT, napíše ve spěchu, aby si vydělal peníze na útěk. Ve Štrasburku dokončí studium, přitom pro obživu přeloží dvě dramata V. Huga a napíše veselohru LEONCE A LENA. Pustí se do důkladného studia filozofie a vypracuje vědeckou studii „O nervovém systému parmy", za níž obdrží doktorský titul curyšské univerzity a pozvání k docentuře srovnávací anatomie. V říjnu 1836 přesídlí do Curychu. V lednu oznamuje nevěstě brzké dokončení tří dramat: Leonce a Lena, jeho chef d'oeuvre WOJCEK, ne zcela dokončená a při vší fragmentárnosti geniální tragédie pomateného a všemi nejsprostěji zneužívaného a tupeného vojáka, a ztracené drama PIETRO ARETINO, o jehož ztrátě bylo vysloveno už vícekrát důvodné podezření, že je zničila zároveň s básníkovým deníkem a většinou korespondence majitelka jeho literární pozůstalosti, Vilemína Jaegléová, která sice zůstala svému snoubenci nadosmrti věrná, ale propadla velké bigotnosti a bála se snad, aby ateistický duch tohoto díla neposkvrnil památku milovaného muže. Z téže doby pochází rozlehlý fragment novely o básníku Lenzovi, nadaném komediografu z Goethovy družiny, který zemřel v šílenství. Krátce na to zachvátila Büchnera choroba, později diagnostikovaná jako tyfus, které podlehl ve věku 23 let. Zemřel 19. února 1837, tedy v témže roce jako Puškin, rok po Grabbovi a tři a půl měsíce po Máchovi, starším o tři roky.

Büchnerovo nevelké dílo je složité, mnohotvárné, plné protikladných podnětů a jaksi nepostižitelné. Především je nelze charakterizovat — podobně jako třeba dílo Goethovo či Puškinovo — nějakým slohovým zařazením. U Büchnera se v jediném díle spájejí nejpříkřeji žánrové a slohové podoby. V tom se podobá svému velkému vzoru, Shakespearovi. Díla autorů tohoto rodu lze pochopit spíš v jejich osobnosti než z dobového estetického řádu.

Převládajícím životním pocitem a vůbec způsobem života má Büchner mnoho společného s generací romantiků. Rozervanectví, buřičství, hořkost deziluze a úchvat snu, intenzívní citový vývoj a zjitřené smyslové a smyslné vnímání, útržkovitost, groteskní vidění jako Grabbe, týž smysl pro bizarnost jako E. A. T. Hoffmann, táž vášeň k přírodě, kult Shakespeara a ideál francouzské revoluce, tytéž výšlehy horečného tvoření a plodnosti i životní pracovní aktivity a náhlé záchvaty ochablosti, bezmocného ztrnutí, neschopnosti žít a skryté touhy po zániku. U Büchnera je vystupňováno až v krajní skepsi a pochybování o smyslu života i světa. Ale zároveň má neobyčejné vyvinutý smysl pro konkrétní realitu, zalíbení v její syrové a surové tváři, talent k věcnému a objektivnímu vidění skutečnosti. Pronikavý analytický rozum tohoto dědice klasického ateismu a epikurejského materialismu 18. století se dobral mimo jiné už před Marxem materialistického výkladu dějin a postřehl dávno před naturalisty vliv sociálních poměrů na utváření psychiky.

Kdyby mi chtěli říci, že básník nemusí ukazovat svět takový, jaký je, nýbrž jaký by měl být, pak odpovídám, že to nechci udělat lépe než milý Pánbůh, který svět jistě stvořil takový, jaký má být. Co se ještě týče takzvaných idealistických básníků, zdá se mi, že nevytvořili téměř nic jiného než loutky s blankytnými nosy a afektovaným patosem, ale ne lidi z masa a krve, jejichž slasti a strasti ve mně vzbudí odezvu a jejichž konání a chování vyvolá můj odpor nebo obdiv. Jedním slovem, cením si velmi **Goetha** nebo **Shakespeara,** ale velmi málo **Schillera.**

GEORG BÜCHNER

VOJCEK JE JEDNÍM Z PRVNÍCH DRAMAT SVĚTOVÉ LITERATURY, V NĚMŽ JE TRAGICKÝM HRDINOU ZTRÝZNĚNÝ, TÉMĚŘ SLABOMYSLNÝ A HALUCINACEMI PRONÁSLEDOVANÝ ČLOVĚK. GROTESKNÍMI SNOVÝMI POSTAVAMI A NEVÁZANÝM A NEZVYKLÝM JAZYKEM SE VOJCEK ŘADÍ MEZI PRVNÍ MODERNÍ DIVADELNÍ HRY. OBSAHUJE ZÁRODKY NĚKTERÝCH DĚL BRECHTOVÝCH, NĚMECKÉHO EXPRESIONISMU A TRAGICKÝCH PRVKŮ DIVADLA ABSURDNÍHO, KTERÉ SE PROJEVUJÍ V RANÉM DÍLE ADAMOVĚ.

Martin Esslin

ZATYKAČ

TÍMTO OZNÁMENÝ GEORG BÜCHNER, STUDUJÍCÍ MEDICINY Z DARMSTADTU, VYHNUL SE ÚTĚKEM Z VLASTI SOUDNÍMU VYŠETŘOVÁNÍ INDIKOVANÉ ÚČASTI NA VELEZRÁDNÝCH AKCÍCH. ÚŘADY ZDEJŠÍ I CIZÍ SE PROTO ŽÁDAJÍ, ABY JMENOVANÉHO, BUDE-LI PŘISTIŽEN, ZATKLY A DALY JEJ DOBŘE ZAJIŠTĚNÉHO DOPRAVIT NA NÍŽE UVEDENÉ MÍSTO.

VELKOVÉVODSKÝM DVORNÍM SOUDEM PROVINCIE HORNÍ HESSENSKO JMENOVANÝ VYŠETŘUJÍCÍ SOUDCE DVORNÍ SOUDNÍ RADA GEORGI.

OSOBNÍ POPIS

VĚK:	**21 LET,**
VÝŠKA:	**6 STOP, 9 PALCŮ NOVÉ HESSENSKÉ MÍRY,**
VLAS:	**PLAVÝ,**
ČELO:	**VELMI KLENUTÉ,**
OBOČÍ:	**PLAVÉ,**
OČI:	**ŠEDÉ,**
NOS:	**SILNÝ,**
ÚSTA:	**MALÁ,**
VOUSY:	**PLAVÉ,**
BRADA:	**KULATÁ,**
OBLIČEJ:	**OVÁLNÝ,**
BARVA OBLIČEJE:	**SVĚŽÍ,**
POSTAVA:	**STATNÁ, ŠTÍHLÁ,**
ZVLÁŠTNÍ ZNAMENÍ:	**KRÁTKOZRAKOST.**

LUDVÍK KUNDERA O SOBĚ

NAROZEN: V druhý jarní den 1920. Jaro nemám rád. Spíš zimu.
TRAUMA: Totální nasazení v Berlíně 1943.
ODKDY VOLNÁ NOHA? Od r. 1955. S dvouletým dramaturgickým intermezzem.
CHTĚL JSEM: živit se překládáním a psát si své roztodivné veršíky.
PROČ SE TO ZVRTLO? „Vymyslili si mě" přátelé a dramaturgové.
A VZNIKL? Autor divadelních, rozhlasových (dříve) a televizních her.
KOLIK JE JICH? 5 – 10 – 7. Nepočítám montáže, koláže, úpravy.
REDAKTOROVÁNÍ? Všeho druhu: velká revue d'art, deník, literární měsíčník, divadelní časopis.
PŮVODNÍCH KNIH? Třináct: poezie, próza, hry . . .
POD JINÝMI JMÉNY? Slovník základních literárních pojmů, brožura Sto let české knihovny ve Znojmě.
PŘEKLADŮ? Plusminus sto.
PÁR JMEN: Brecht, Peter Weiss, Huchel, Trakl, Becher, Celan, expresionisté, dadaisté . . .
Z PRÓZY? Alfred Kubin, Seghersová, Renn, Fühmann, Böll, Cibulka . . .
PRÓZU TEĎ UŽ NE? Ne. Leda by to byl Frischův Montauk.
A 19. STOLETÍ? Büchner, Grabbe, Heine.
A JEŠTĚ DÁL DO MINULOSTI? Andreas Gryphius. /Hra Horribilicribrifax a jeden sonet./
Z JINÝCH JAZYKŮ NEŽ Z NĚMČINY? Eluard, Apollinaire, Desnos, Char; Bagrickij; dva Slováci /Krasko, Novomeský/; dříve i Bulhaři /zvláště Milev/, Srbové atd.
PRSTY V PŘEKLADECH ČESKÉ POEZIE DO NĚMČINY? Biebl, Halas, Hrubín, Nezval. Antologie české poezie 20. století Die Glasträne.
PODÍL? Různý: výběr, zredigování, úvod, interlineární překlady.
PRO LIPSKO? Chystá se: antologie z tisíciletí české poezie, antologie českého poetismu, knížečka o malíři Komárkovi.
NEJVLEKLEJŠÍ PROJEKT? Labyrint světa a lusthauz srdce, hra na motivy děl J. A. Komenského. První poznámky 1934, realizace 1983.
URČUJÍCÍ DRAMATURGOVÉ: Srba, Poledňáková, Oslzlý.
URČUJÍCÍ REŽISÉŘI: Sokolovský, Hajda, Scherhaufer.
POKUŠENÍ VLASTNÍ REŽIE? Jen jedna „spolurežie." A „režie" panelové diskuse lékařů-pediatrů.
A CO ADAPTACE? Těch je pro divadlo ke třiceti.
NĚJAKÝ TZV. OBJEV? Snad Aleksis Kivi: Ševci z Nummi. Finská klasika!
NĚJAKÉ TZV. DOBRODRUŽSTVÍ? Čechov: Hra bez názvu / = Platonov/. Textu je na tři hry. Jednu jsem udělal.
NEJČERSTVĚJŠÍ ADAPTACE? Sofokles: Oidipus a Antigona /Brechtova/.
EDITORSTVÍ? Oldřich Wenzl: Veškerá poezie. František Halas: Dílo. To je hotové.
A NEDOKONČENÉ? Brecht. Spisy započaly vycházet 1959! Má být 9 obsáhlých svazků. Dosud chybějí tři . . .
DRAMATURGOVÁNÍ? Zkusil jsem to. Ze zvědavosti, ze solidarity.
DLOUHO? Dva roky a něco. Což je málo. Dramaturgie je stavba o 4 patrech, přinejmenším. Uvízl jsem mezi přízemím a 1. patrem. Ale jako drsné dobrodružství to stálo za to.
NYNÍ? V posledních letech asi 15 × dramaturgické hostování v různých divadlech, hlavně s Brechtem.
KDE? V Gottwaldově, v Praze, v Uherském Hradišti . . .
NEJDŮLEŽITĚJŠÍ SETKÁNÍ? František Halas, Bertolt Brecht.
SEN NA DOSAH: Kniha o dadaismu ve výtvarném umění.
NESPLNĚNÉ SNY: Kniha o čaji, Büchnerovy spisy, kniha o malíři Bohdanu Lacinovi, kniha o 13 francouzských prokletých básnících /s Janem M. Tomešem/.
NESPLNITELNÉ SNY: Experimentální román a jiné. Těch by bylo! . . .

Kunštát 1. 3. 1984

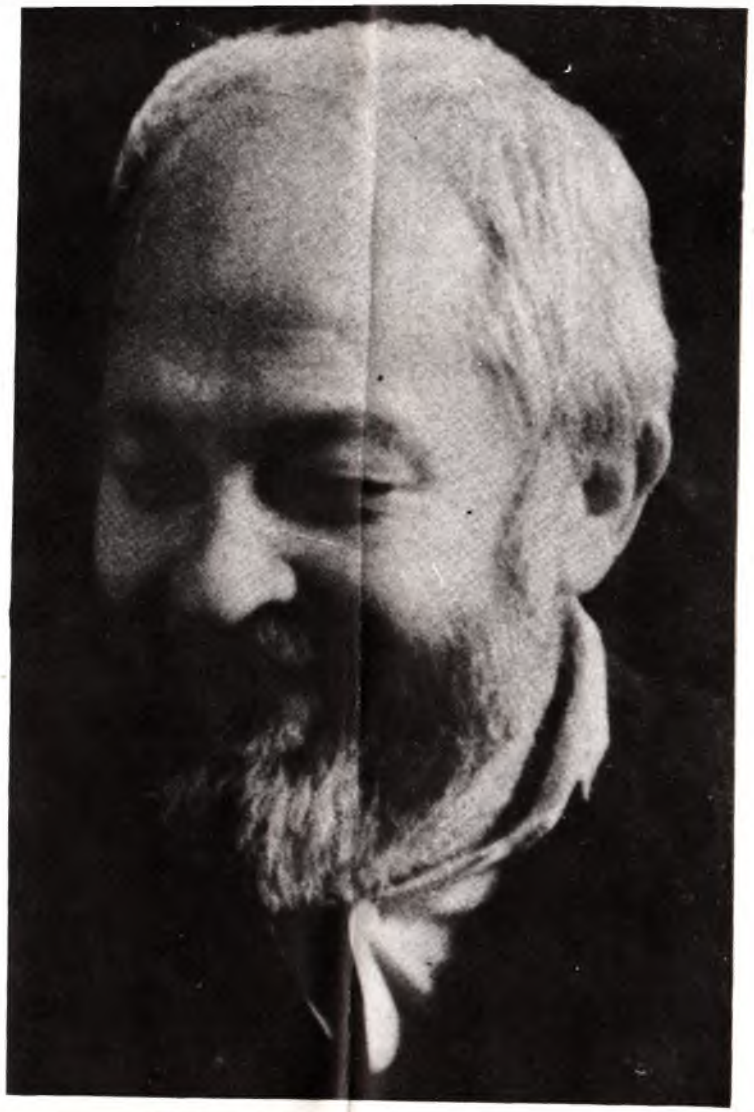

POKUS O UMĚLECKÝ PORTRÉT REŽISÉRA JOSEFA JANÍKA

29. ŘÍJNA 1985 OSLAVIL VÝZNAMNÉ ŽIVOTNÍ JUBILEUM KMENOVÝ REŽISÉR ČINOHRY PETRA BEZRUČE JOSEF JANÍK, KTERÝ NÁLEŽÍ K PŘEDNÍM UMĚLECKÝM OSOBNOSTEM OSTRAVSKÉHO DIVADELNICTVÍ. K DIVADLU PETRA BEZRUČE PŘICHÁZÍ V SEZÓNĚ 1972/73, KDYŽ PŘEDTÍM PŮSOBIL A HOSTOVAL V CELÉ ŘADĚ DIVADEL NA MORAVĚ I V ČECHÁCH.

JOSEF JANÍK, SKROMNÝ A CITLIVÝ UMĚLEC, NEMĚL CESTU K DIVADLU ROZHODNĚ SNADNOU; KONEC NACISTICKÉ OKUPACE PROŽÍVÁ JAKO TRAŤOVÝ DĚLNÍK, TEHDY MLADÍK, V NĚMŽ JIŽ DOZRÁVALA OSUDOVÁ, CELOŽIVOTNÍ LÁSKA K DIVADLU. HLTÁ ČINNOST OCHOTNÍKŮ I PROFESIONÁLŮ, JEZDÍ KŘÍŽEM KRÁŽEM PO CELÉ REPUBLICE, SILNĚ NA NĚJ PŮSOBÍ SETKÁNÍ S E. F. BURIANEM, STÁVÁ SE VYZNAVAČEM JEHO DIVADELNÍHO UMĚNÍ. V PADESÁTÝCH LETECH STUDUJE REŽII U PROF. ANTONÍNA KURŠE NA BRNĚNSKÉ JAMU, NÁSLEDUJÍ ANGAŽMÁ V ČESKÉM TĚŠÍNĚ, OPAVĚ, V OSTRAVĚ, V ŠUMPERKU, V PARDUBICÍCH, LÉTA TVRDÉ PRÁCE A HLEDÁNÍ DNES VYHRANĚNÉHO NÁZORU NA POSLÁNÍ DIVADLA.

PRO REŽISÉRA JANÍKA JAKO BY BYLA CHARAKTERISTICKÁ NÁSLEDUJÍCÍ BURIANOVA SLOVA: „UMĚNÍ: Z NIČEHO NĚCO. TO BY BYLO VŠECHNO, CO BYCHOM OD UMĚNÍ POŽADOVALI. Z „NIČEHO“ OKOLNOSTMI NEBO SEBEOPOJENÍM NEBO VŮLÍ VYRŮSTÁ INSPIRACE, PŮVOD „NĚČEHO“, PRINCIP FORMY ... PŘEDPOKLADEM UMĚNÍ JE TVŮRČÍ NEVĚDOMÉ ... TECHNIKA JE POMŮCKOU K VÝVOJI ... SVOBODA ZNAMENÁ NEJVYŠŠÍ ZORGANIZOVÁNÍ SEBEOPOJENÍ A VEŠKERÉ POPŘENÍ VZTAŽNÝCH, POZORUJÍCÍCH ELEMENTŮ, KTERÉ BY VEDLY K ZEŠKATULKOVÁNÍ A K ZAKRNĚNÍ VÝVOJE. PROTO POPÍRÁME -ISMY, ZAMEZUJÍCÍ ABSOLUTNÍ VÝVOJ DETAILNÍM VYTEČKOVÁNÍM TVŮRČÍ TECHNIKY A NUTÍCÍ UMĚLCE K NEKONSEKVENCI ...“ NA POČÁTKU KAŽDÉHO TVŮRČÍHO PROCESU VYCHÁZÍ REŽISÉR JOSEF JANÍK Z ONOHO „Z NIČEHO NĚCO“, A CO JE PODSTATNÉ – Z U M Ě N Í C H T Í T I . NECHŤ JE PŘEDCHÁZEJÍCÍMU DOBŘE ROZUMĚNO: „Z NIČEHO NĚCO“ JSOU DLOUHÉ HODINY REŽISÉROVY SVĚDOMITÉ PŘÍPRAVY, HLEDÁNÍ REŽIJNÍ KONCEPCE, PRO TUTO CHVÍLI ZÁVAZNÉ INSCENAČNÍ METODY. POTÉ HODINY PERMANENTNÍ PROVOKACE A AKTIVIZACE TVŮRČÍCH SIL SPOLUPRACOVNÍKŮ. A PAK ONO MOUDRÉ – „MOŽNÁ Z TOHO BUDE I DIVADLO ...“

JOSEF JANÍK NENÍ REŽISÉR „VÝSLEDKOVÝ“, ZAJÍMÁ JEJ P R O C E S ; DIVADLO NAZÍRÁ JAKO NEPŘETRŽITÝ DIALOG S HERCEM; KAM V TOMTO SPOLEČNÉM DIALOGU DOJDOU, TAM TAKÉ DOJDE INSCENACE. JE TO ÚPORNÝ BOJ O KAŽDOU REPLIKU, SOUSTŘEDĚNÉ A CÍLEVĚDOMÉ ODSTRAŇOVÁNÍ MLHAVÉ IMPRESIONISTICKÉ PŘIBLIŽNOSTI. REŽISÉR JANÍK JE DNES JEDNÍM Z MÁLA REŽISÉRŮ NEPODCEŇUJÍCÍCH OBDOBÍ PRÁCE U STOLU: NA JEVIŠTĚ POSÍLÁ TEPRVE HERCE, KTERÝ V ZÁKLADECH VÍ, CO SE PO NĚM CHCE A NENAPLŇUJE POUZE MECHANICKY ARANŽMÁ.

REŽISÉR JANÍK JE POVĚSTNÝ JAKO „TRAPIČ“ HERECKÉHO POKOLENÍ; PRÁCE S NÍM SKUTEČNĚ NENÍ PRO NIKOHO PROCHÁZKA. JANÍKŮV HEREC SE ČASTO „TRÁPÍ“, CO MÁ VLASTNĚ DĚLAT, JE STŘÍDAVĚ „PONECHÁVÁN“ NAPOSPAS, VZÁPĚTÍ „NEŠETRNĚ“ INJEKTOVÁN, NIKDY VŠAK NABÁDÁN: PŘEJDI ZPRAVA DOLEVA, POŠKRÁBEJ SE ZA UCHEM A ZAHÝKEJ! JANÍK NÁLEŽÍ RODEM MEZI ONU NEPOHODLNOU „ODRŮDU NAVIGÁTORŮ“, KTERÁ NERADA PROZRAZUJE SVOJI KONCEPCI PŘEDEM; VYSTAVUJE SE TAK VĚDOMĚ – VELMI RELATIVNĚ ŘEČENO – „RIZIKU Z PRODLENÍ,“ JAK TOMU VŠAK BÝVÁ POKAŽDÉ, KDYŽ HEREC NENÍ PŘEDEM POUHOU OBĚTÍ REŽIJNÍHO ZÁMĚRU. VŽDY JEJ VE ZKUŠEBNÍM PROCESU ZAJÍMAJÍ PŘEDEVŠÍM MOŽNOSTI KAŽDÉHO JEDNOTLIVCE, KAM AŽ TEN KTERÝ HEREC MŮŽE DOJÍT. ZDE JE VLASTNĚ UKRYTA – JANÍKEM ŠALAMOUNSKY TABUIZOVANÁ – DEMOKRACIE, A JISTĚ I DLOUHOLETÁ ZKUŠENOST REŽISÉRA.

PRO JOSEFA JANÍKA JE MJ. PŘÍZNAČNÉ I TO, ŽE SE VE SVÝCH REŽIÍCH NIKDY NEPODŘIZUJE LEVNÉ PODBÍZIVOSTI A KORNATĚNÍ DIVÁCKÉHO VKUSU. KAŽDÝ NEGATIVNÍ SPOLEČENSKÝ RYS SE POKOUŠÍ OBNAŽIT AŽ NA DŘEŇ, DÁT MU ZCELA KONKRÉTNÍ VÝZNAM; ODMÍTÁ JAKÉKOLI ABSTRAKTNÍ VIZIONÁŘSTVÍ, DIVADLO KOMUNÁLNÍ SATIRY, METAFORIČNOST UNIKAJÍCÍ MEZÍM DIVÁCKÉ SROZUMITELNOSTI. PROTO BÝVAJÍ JANÍKOVY INSCENACE DOSTUPNÉ VŠEM SOCIÁLNÍM VRSTVÁM, AŤ JIŽ JSOU KÝMKOLI PŘIJÍMÁNY NEBO ODMÍTÁNY.

ZA POMĚRNĚ KRÁTKOU DOBU, V NÍŽ JSEM MĚL MOŽNOST SLEDOVAT PRÁCI REŽISÉRA JANÍKA A POSLÉZE SE JÍ SKROMNĚ ÚČASTNIT, MNE VŽDY ZNOVU FASCINOVALA A FASCINUJE JEHO NEZMĚRNÁ VŮLE „NIC NEPUSTIT“; ZPRAVIDLA SI OVĚŘUJE PRVNÍ DIVÁCKÉ REAKCE JIŽ NA VEŘEJNÝCH GENERÁLKÁCH, MÁLOKDY NENÍ PŘÍTOMEN PŘI REPRÍZÁCH, ZKRÁTKA A DOBŘE – JE VŽDY „U TOHO“. PODOBNÝM PŘÍSTUPEM SI ZJEDNÁVÁ PŘIROZENOU AUTORITU U SVÝCH NEJBLIŽŠÍCH SPOLUPRACOVNÍKŮ A ZPĚTNĚ JE MOTIVUJE K VYŠŠÍMU VYPĚTÍ.

O JOSEFU JANÍKOVI SE NEPÍŠÍ STUDIE (JEDNA ZŮSTÁVÁ DLOUHODOBÝM – DOUFEJME, ŽE NIKOLI PLANÝM – PŘÍSLIBEM ANALYTICKÉHO ODDĚLENÍ DIVADELNÍHO ÚSTAVU V PRAZE), „UMĚNÍMILOVNÍ“ TEORETICI A KRITICI NEJSPÍŠ PROPADLI TOTÁLNÍMU VYČERPÁNÍ; DIVADLO VŠAK-JEŠTĚ-ŽIJE A REŽISÉR JOSEF JANÍK OSLAVIL PĚTAPADESÁTINY /OZNÁMILI TO I VE SCÉNĚ . . ./.

RC

VEDOUCÍ VÝROBY A TECHNICKÉHO PROVOZU: ING. IVAN BÍLEK. VEDOUCÍ DEKORAČNÍCH DÍLEN: PŘEMYSL KIRSCHNER. MISTR MALÍŘSKÉ DÍLNY: JAROSLAV MACHÁČ. MISTR TRUHLÁŘSKÉ DÍLNY: OLDŘICH CICHÝ. MISTR ZÁMEČNICKÉ DÍLNY: JIŘÍ ONDERKA. VEDOUCÍ VÝROBY KOSTÝMŮ: ELIŠKA ZAPLETALOVÁ. JEVIŠTNÍ MISTR: VÁCLAV PLACHÝ. MISTR OSVĚTLENÍ: JAROSLAV ŘEZÁČ. ZVUK ŘÍDÍ: MARIE KREJČÍ. MISTR VLÁSENKÁRNY: VOJMIL NYTRA. MISTR REKVIZITÁRNY: EVA WIESNEROVÁ. MISTR GARDEROBY: ZLATA NEZHYBOVÁ.

Program Státního divadla v Ostravě připravil Roman Císař, výtvarnice programu a grafická úprava: Marta Roszkopfová. Fotografie: Marta Roszkopfová. Typografická spolupráce: Libuše Poštulková. Vytiskly Moravské tiskařské závody, n. p., provoz 21, Ostrava 1, Novinářská 7, R 53631, o 380042585. Všechna práva k zastupování tohoto díla provozuje DILIA. Cena programu 1,50 Kčs.